

**SARAH
HOGLÉ**

**PRO SEBE
JAKO
STVOŘENÍ**

PRO SEBE

JAKO

STVOŘENÍ

Copyright © 2020 by Sarah Hogle

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with G.P. Putnam's Sons,

an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována

bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Markéta Kotalová, 2021

Cover © Adéla Korbělářová, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1620-3 (pdf)

SARAH

HOGLE

PRO SEBE

JAKO

STVOŘENÍ

*Pro mého manžela Marcuse a naše děti.
Jste mým šťastným přístavem.*

PROLOG

Myslím, že mě dnes večer políbí.

Kdyby ne, tak asi umřu. Máme druhé rande, jsme v autokině a předstíráme, že sledujeme film, zatímco po očku pokukujeme jeden po druhém. Film trvá dvě hodiny a pět minut. Hodinu a padesát pět minut jsme strávili bez polibků. Nerada bych zněla zoufale, ale nenanesla jsem si rozjasňovač na třetinu těla, aby alespoň trocha z něj neulpěla na jeho košili. Jestli vše půjde podle plánu, odkulhá dnes večer domů s rozčuchanými vlasy a vydatnou vrstvou třpytivého pudru na šatech, aby projíždějícím autům posloužil jako živá odrazka. Mé feromony z něj budou cítit ještě týden bez ohledu na to, jak silně se vydrhne.

Se signály jsem nešetřila a neustále se netečně dotýkala rtů, jemně je tiskla k sobě nebo lehce přejížděla jazykem, čímž jsem se snažila k nim přitáhnout pozornost – to mi poradil *Cosmopolitan*. Můj zářivý lesk na rty byl vyvinut v laboratořích, aby jako magnet přitahoval rty mužů se stejným efektem jako do vějíře roztažená paví pera. Nicholasovy primitivní pudry nemají šanci odolat. Je taky magnetem pro mé vlasy,

a tak se mi co chvíli dostává extra držící příchutě laku na vlasy, ze které až slzí oči, ale pro krásu se holt musí trpět. K tomu všemu spustím na sedadlo levou ruku dlaní nahoru, aby byla maximálně dostupná pro případ, že by ji chtěl chytit a vzít si ji s sebou domů.

Mé naděje začínají uvadat, když se na mě podívá a pak rychle uhne pohledem. Možná je ten typ člověka, který navštíví autokino, aby film skutečně sledoval. I když se mi to ani za mák nelíbí, možná to jednoduše necítí stejně. Nebylo by to poprvé, co by mě charismatický sympaták vyhodil doma s pusou na čelo a vypařil se právě ve chvíli, kdy jsem si začínala myslet, že se to dobře vyvíjí.

A pak si toho všimnu: signál, který zaručuje, že mé celovečerní poždání vlasů nebylo marné. Objeví se v podobě obalu od větrových bonbonů v držáku na kelímek. Zlehounka čichám okolní vzduch a jasně že ano, stoprocentně cítím mentol. Znovu si prohlížím držák na nápoje a je to ještě lepší, než jsem myslela. Dva prázdné obaly! Dvojnásobná dávka! Chlap si nedá dva mentolové bonbony, pokud se nechystá posunout to dál.

Můj bože, ten mužský je tak pohledný, že začínám být zčásti přesvědčená, že jsem ho do toho uvrtala nějakým podvodem. Na Nicholasovi se mi líbí úplně každičkový detail. Po prvním rande nečekal tři dny, než mi zavolal. Všechny jeho zprávy jsou bez gramatických chyb. A navíc mi ani neposlal nevyžádanou fotku svého údu. Už teď se mi chce rezervovat sál na naši svatbu.

„Naomi?“ řekne a já zamrkám.

„Eh?“

Usměje se. Je to tak roztomilé, že se usměju taky. „Slyšela jsi mě?“

Odpověď je, že ne, protože ho obdivuju z profilu a jsem z něj nadmíru poblázněná takhle na začátku našeho... Ani to

nemůžu nazvat vztahem. Měli jsme akorát dvě rande. *Vzpamatuj se, Naomi.*

„Zasníváš se často?“ hádá.

Cítím, jak červenám. „Jo, promiň. Někdy na mě někdo mluví, ale já to ani nezaregistruju.“

Jeho úsměv se rozšíří. „Jsi roztomilá.“

Připadám mu roztomilá? Srdce mi poposkočí a zachvěje se. V duchu pronesu krátkou děkovnou řeč ke svým umělým řasám a blůze s výstřihem (ale přesto na úrovni).

Nakloní hlavu a prohlíží si mě. „Říkal jsem, že film už skončil.“

Švihnu pohledem na plátno. Má pravdu. Nemám ani tušení, jak ten film skončil, ani bych nedokázala popsat stěžejní zápletky příběhu. Myslím, že to byl romantický film, ale koho to zajímá? Mnohem důležitější je pro mě romantika, která se odehrává v tomto autě. Parkoviště už zeje prázdnotou, což nám garantuje dostatek soukromí na to, abych popustila uzdu své fantazii. Mohlo by se stát naprosto cokoli. Jsem tu jen já, Nicholas a –

Na zadním sedadle úhledně složený růžový propínací svetr, který je očividně dámský, ale není můj.

Sevře se mi žaludek a Nicholas si všimne, kam se dívám. „Ten je mojí matky,“ řekne pohotově. Přesvědčí mě až ve chvíli, kdy mi ukáže narozeninové blahopřání pod ním, které podepsal a opatřil osobním vzkazem. *Mám Tě rád, mami!* Málem omdlím.

„To je milé,“ řeknu a najednou si naplno uvědomím, jak soukromé a důvěrné prostředí nám jeho auto poskytuje. Jsem naprosto rozhozená z nervózních motýlků v břiše a do mého zorného pole se neustále vkrádají zmuchlané obaly od mentolových bonbonů. Film už skončil, tak na co pořád čeká?

„Díky, žes mě sem vzal. Dneska už moc autokin nezbylo. Asi už jich na celém Středo­západě bude jen pár.“ A je ještě

vzácnější objevit nějaké, které funguje během celého roku. Naštěstí nám byl zapůjčen elektrický ohřívač, který kompenzoval skutečnost, že jsme něco takového podnikali v lednu. Máme přes sebe několik dek a jako netradiční zimní rande je to překvapivě příjemné.

„Ve Wisconsinu je jich ještě osm,“ řekne. Fakt, že takovou informaci spatra vysype z rukávu, je obdivuhodný. „Nemáš hlad? Tady poblíž je stánek s nejlepší jogurtovou zmrzlinou, jakou jsi kdy v životě jedla.“

Nejsem fanyнка jogurtové zmrzliny (obzvláště ne v zimě), ale nehodlám mu přestat být sympatická. Ještě se neznáme tak dobře, a pokud chci, aby bylo třetí rande, musím z tohoto vyjít jako nenáročná pohodářka. Jsem bezproblémová Naomi, se kterou je zábava trávit čas a stejně tak se sblížovat fyzicky. Možná mě políbí po té zmrzlině. A třeba si rozepne košili. „To zní skvěle!“

Místo toho, aby se připoutal a rozjel, zaváhá. Hraje si s tlačítky rádia, dokud statické praskání nevystřídá písnička *You Say It Too*. Dojde mi, že znervózněl a ztichl, což mě překvapí, protože až doteď působil sebevědomě. Ve vzduchu to jiskří a mně se v očekávání toho, co přijde, zrychlí tep. Rytmus mého krevního oběhu skanduje. *Ano! Ano! Ano!*

„Jsi krásná,“ řekne upřímně a zcela se ke mně otočí. Zlehka si skousne tvář, v očích se mu zračí váhavý výraz a já jsem udivená, že to *on* je ten, kdo je tady nervózní. Srdce mi poskočí, když se nakloní o pár centimetrů blíž ke mně. Pak dalších pár. Uvolní rty, pohledem hypnotizuje ty moje a v tom momentu nadobro zapomínám na všechny muže, se kterými jsem kdy chodila, Nicholas je totálně zastínil. Je inteligentní a okouzlující a dokonale se ke mně hodí.

Srdce mi teď pevně sídlí v krku. Jeho prsty mi zajedou do vlasů a nakloní mou hlavu tak, aby se naše rty setkaly. Nicholas překoná posledních pár centimetrů a rozzáří můj svět jako

padající hvězda. Každíčkou buňku mého těla pohltí očekávání,
zvědavost a pocit naprostého souladu. Políbí mě a já se tomu
naprosto oddám přesně tak, jak jsem čekala.

Jednoduše kouzelná a výjimečná noc.

KAPITOLA PRVNÍ

O ROK A DEVĚT MĚSÍCŮ POZDĚJI

Je žalostně ošklivý den. Děšť bubnuje na čelní sklo podobně ošklivého auta mého kolegy, které je cítit po starých hranolcích z McDonaldu a borovicích. Leon konečky prstů tuká do volantu a naklání se dopředu, aby trochu lépe viděl ven. Stěrače auta kmitají s velikou vervou tam a zpátky, jak nejrychleji můžou, ale leje tak, jako by někdo oblohu přerýzl vejpůl a z ní se vyvalil celý oceán.

„Ještě jednou díky za svezení.“

„Jasně, to nestojí za řeč.“

Sevřu rty a ucítím vůni kvetoucích borovic. Ať už tady předtím, než jsem nastoupila, nastříkal cokoli, bude mě to doprovázet po zbytek dne. O Leonovi jsem toho moc nevěděla, takže bylo klidně možné, že měl v kufru auta mrtvolu a osvěžovačem vzduchu s vůní borovic se to snažil maskovat.

„Leje jako z konve,“ říkám. Brandy mě nemohla hodit domů, protože ji její sestra vyzvedla dřív. Zach jel dneska na motorce a vsadila bych se, že toho teď lituje. Melisa mi odvoz sice nabídl, ale bylo očividné, že doufá, že odmítnu, a tak jsem

odmítla. Mám na sebe vztek, že se pořád snažím, aby mě měla ráda. Chová se ke mně nesmyslně jedovatě od té doby, co jsem ji dala dohromady s kamarádem mého snoubence, který jí pak opakovaně zahýbal. Myslela si, že já i Nicholas jsme od samého začátku dobře věděli, jaký byl, a že jsme její důvěru v muže podryli schválně.

„Jo, má pršet celý týden.“

„To asi neudělá radost koledníkům.“

Leon se na vteřinku otočí na mě a pak se zase soustředí na silnici. Nebo na to, co z ní je vidět – upřímně netuším, jak je možné, že se pořád dokáže ubírat pomalu kupředu, protože já nevidím absolutně nic. Nebyla bych vůbec překvapená, kdybychom už brázdili nějaké pole. Říjen je na samém sklonku a venku je pět stupňů. Minulý týden jsem nosila kraťasy. Týden předtím byla příšerná zima a zdálo se, že bude sněžit. Podzim ve Wisconsinu je radost.

„Rozdáváš koledníkům sladkosti?“ zeptá se Leon.

Odpověď je nasnadě. Miluju sladkosti a stejně tak děti, hlavně v kolektivu neoblíbené malé kluky, protože mi přijdou legrační. Taky miluju podzim. Ve snaze propůjčit svým víc-kům odlesk zapadajícího slunce používám celý měsíc z palety očních stínů ten třpytivý měděný, jemně dotažený odstínem zlatavě oranžové.

Po podlaze v ložnici se mi všude válejí jemné pulovry (díky kterým si připadám jako námořní kapitán), kozačky ke kolenům a nepřeberné množství šál. Každé jídlo musí obsahovat alespoň nádech dýně. Když už dýni nepožívám, nasávám její vůni jako závislák, protože mám po celém bytě všude možné rozmístěné svíčky, které voní jako nějaká dobrůtka. Třeba jablečný koláč, dýňový koláč, směs voňavého dýňového koření nebo jablko s dýní.

Můj vzhled naprosto nekompromisně tíhne k přirozeným tónům. Částečně se na tom podepsala prodavačka kosmetiky

MAC, která mi řekla, že jsem podzimní typ. Mám totiž jantarové oči a rovné světle hnědé vlasy. Já ale z hloubi duše, která miluje podzimem zbarvené listí, čepice a dobroty z dýně, vím, že bych byla přírodní kost, i kdybych použila neutrální podtóny. Mám to v krvi.

Navzdory tomu se mi letos o Halloweenu koledníky obdarovávat nechce. Dokonce jsem ani neřešila domácí výzdobu, což na začátku tohoto ročního období patřovalo k mým nejoblíbenějším aktivitám. Možná nakonec strávím večer sama v teplákách a budu koukat na nějaký brak v televizi, zatímco Nicholas bude u kamaráda hrát *Gears of War*, nebo půjdeme spát před devátou poté, co zklamaným dětským koledníkům rozdáme levné cestovní kartáčky a zubní nitě.

„Možná,“ říkám nakonec, protože už mi začíná být jedno, co budu dělat. Mohla bych jet na horské dráze nebo psát nákupní seznam, ale úroveň mého nadšení by zůstala beze změny. Pomyšlení na to mě deprimovalo, ještě víc mě ale deprimovala skutečnost, že s tím nehodlám nic dělat.

„Já bych taky rozdával sladkosti, kdybych žil na rušnější ulici,“ odpovídá. „Tam, kde bydlím, žádní koledníci nechodí.“

V Morrisu nic takového jako rušná ulice neexistuje. Jsme tak malé městečko, že byste nás na mapě Wisconsinu jen horko těžko hledali. Máme tady jen dva semaforey.

Míjejí nás čelní světla a pneumatiky vychrlí vlnu vody jako Mojžíš, který rozdělil Rudé moře. Kdybych byla řídila já, rozhodně bych už dávno zastavila někde na parkovišti a počkala, až to přejde. Ale Leon je naprosto v klidu. Přemýšlím, jestli si zachovává stejně příjemný výraz, když porcuje lidi na kousky a sklepává jejich zkrvavené ostatky z dřevěného prkýnka do kufru auta.

Ne že by mi Leon kdy dal nějaký konkrétní důvod, abych se před ním měla na pozoru. Měla bych udržovat zdvořilou konverzaci o tom, kde bydlí, nebo o podobných věcech, ale

místo toho po očku sleduju smaragdově zelené číslice na jeho digitálních hodinkách a přemýšlím, jestli už Nicholas bude doma, a zároveň si zoufale přeju, aby nebyl. Junk Yard otevírá v deset a zavírá v šest každý den kromě soboty, kdy je otevřeno od jedenácti do sedmi.

Nicholas je zubař na klinice Rise and Smile na hlavní třídě v Langley, kde se právě nacházíme, a v šest končí. Obvykle jsem doma dřív než on, protože se cestou stavuje u svých rodičů, aby matce zavezl kafe nebo aby se podíval na nějaký nesrozumitelný dopis, který jí přišel, nebo aby vyslechl její nářky ohledně čehokoli jiného, co má ten den na srdci. Když ho nevidí alespoň jednou za dvacet čtyři hodin, je z toho nespá.

Dnes ráno jsem měla jednu z pneumatik auta úplně prázdnou. Když jsem tam tak stála a civěla na ni, vrátila jsem se v čase o rok zpátky, kdy Nicholas utrousil, že by mě měl naučit, jak vyměnit pneumatiku. Dotklo se mě, že předpokládal, že to neumím, takže jsem mu důrazně vysvětlila, že samozřejmě vím, jak na to, už celá léta. Jsem moderní, zodpovědná, soběstačná žena. Nepotřebuju muže, aby mi pomáhal s údržbou vozu.

Věc se má tak, že ve skutečnosti pneumatiku vyměnit neumím. Ráno bylo hezky a já netušila, že bude pršet, tak jsem se rozhodla jít pěšky – což mě přivádí k mému aktuálnímu dilematu v Leonově autě, protože varianta, že bych šla pěšky, nepřipadá v úvahu. Mám na sobě kašmírový svetr.

Moje nevinná lež ohledně pneumatik se malinko vymkla kontrole, když Nicholasův táta, který měl žalostně zastaralé názory, utrousil poznámku o tom, že ženy si neumí vyměnit ani olej. Okamžitě jsem musela reagovat: „Prosím?! Já si olej vždycky měním sama.“ Řekla jsem to kvůli feminismu. To musí každý pochopit. Pak jsem se ještě možná pochlubila něčím takovým, že jsem si sama jednou vyměnila tlumiče a brzdové destičky a vůbec nikdy jsem nepotřebovala pomoc žádného

mechanika. Víím, že Nicholas je podezřívavý, a když moje auto potřebuje nějakou opravu, snaží se mě při tom přistihnout. Naštěstí se mé expertní schopnosti projevují, jen když je zrovna v práci. Takže mě v akci nikdy nevidí. Vkradu se do autoopravny v Morrisu jako nějaký zloděj a platím Davovi vždy hotově. Dave je dobrý člověk. Slíbil mi, že mě nikdy nepráskne, a nechává mě sbírat body za jeho práci.

Každá budova v Langley se v tomhle dešti proměnila ve studenou namodralou šmouhu. Míjíme Monetovu verzi Rise and Smile a já se modlím, aby Nicholas neměl zrak jako ostrůž a nějakým zázrakem mě nezpozoroval na sedadle spolujezdce cizího auta. Když se dovtípí, že jsem dneska nejela autem, bude ho zajímat proč. A já nemám žádnou relevantní výmluvu. Zjistí, že jsem ohledně svých znalostí o autech lhala, a z jeho samolibého *já jsem to věděl* výrazu, který tak nesnáším, mi vyrazí akné. Stejně nemá žádné právo o mých opravářských schopnostech pochybovat. Je sexistické předpokládat, že bych nedokázala opravit poškozenou hadici, brusný pás nebo cokoli dalšího, díky čemuž dělá auto brmbrm. Měl by se domnívat, že všechny mé lži jsou pravdivé.

Chci, aby si Leon pospíšil, i když víím, že je kluzko. Velmi bych ocenila, kdybych nezemřela v autě, které je cítit, jako když mřížkou v masce nasálo celý borovicový háj. Přemítám, jak formulovat žádost, aby svůj život vystavil smrtelnému nebezpečí proto, abych si předtím, než se Nicholas vrátí domů, stihla projet návody na YouTube. Stojí záchrana mého malého tajemství za riziko, že sjedeme ze silnice? Ano. Ano, stojí. Nepředstírám to takovou dobu jen proto, aby to teď prasklo kvůli troše deště.

Zvednu z podlahy kelímek od kávy a otočím ho. „Tak Dunkin’ Donuts, jo? Hlavně ať to nezjistí Brandy.“

Brandyina sestra vlastní kavárnu Blue Tulip a Brandy je její velvyslankyní u nás v Junk Yardu. Nikomu v práci nedovolí, aby opěvoval velké kavárenské řetězce.

Leon se uchechtne. „Ehm, já vím. Musím to tajit, jako by to bylo kdovíjak příšerné tajemství. Ale kafe z Dunkin' Donuts chutná líp a pak taky musíš vzít v úvahu moji oddanost tomu jménu. Když s Dunkin' Donuts sdílíš příjmení, seš k nim loajální.“

„Ty seš příjmením Donuts?“ odpovím jako naprostá blbka a v ten moment si uvědomím svůj zřejmý omyl.

„Moje příjmení je Duncan, Naomi.“ Leon se na mě letmo podívá s výrazem ve tváři, který by měl říkat: *Tos myslela vážně?* Protože tenhle detail bych už dávno měla vědět, když s ním od února pracuji v Junk Yardu, což je malý rodinný podnik. Ale má daleko vybranější způsoby než já, takže nasadí výraz ve stylu: *Hele, řekl bych, že tohle by asi mohlo napadnout každého.*

Nejraději bych otevřela dveře a vyskočila ven, ale odolám. Venku řádí monzun a po tvářích by mi okamžitě začaly stékat třpytivé měděné čůrky. V novinách se objeví má černobílá zasnubní fotografie s textem, že namísto květin rodina mého snoubence uvítá finanční dary pro svou ziskovou charitu Hromada knih, která poskytuje brožury o dentální hygieně znevýhodněným školám.

Na chvíli mě pohltí vztek, protože přesně to by se skutečně stalo, ale já jsem dost škodolibá na to, abych jim to dopřála.

Nakonec přece jen vjždíme do naší ulice. Už si odepínám pás a ukazuju na malý bílý domek, před kterým stojí můj starý spolehlivý ford a zlaté maserati, větší nesoulad už byste hledali jen stěží.

Nicholas už je doma, dopříc!

Stojí na verandě s dnešní poštou a koženou aktovkou pod paží a odemyká vstupní dveře. Když jedinkrát potřebuju, aby po práci opečovával svou matku, tak jako na potvoru přijede z práce rovnou domů. Mrknu na svoje auto a vypísknu; pneumatika už je natolik prázdná, až se celé auto naklání na jednu stranu. Byl by zázrak, kdyby si toho Nicholas nevšiml.

Vedle Nicholasova nablýskaného bouráku vypadá můj ford naprosto uboze. V celém Morrisu tak nějak bije do očí a každý ví, komu patří. Jeho pneumatiky nezaměnitelně piští hlavně při projíždění křižovatkou v momentě, kdy naskočí červená.

Naproti tomu Leonovo vozítko je Frankenstein složený z japonských dílů. Většina z nich má mdlou modrošedou barvu, dveře řidiče jsou červené a zrezivělé, kufr je bílý a lehce nedovírá. Celou cestu bouchal, což patrně přispělo k mé představě, že je tam svázaný člověk s roubíkem. Chudák Leon. Víím, že se říká, že tichá voda břehy mele a že právě před takovými lidmi se máte mít na pozoru, ale on se ke mně nikdy nechoval jinak než mile a taková podezření si nezaslouží. On nejspíš Jack Rozparovač nebude.

„Čau večer,“ řekne.

Brandy většinu pátků pořádá herní večer. Zve Zacha, Melisu, Leona a mě s tím, že jsou kdykoli vítány i naše drahé protějšky. Nicholas nikdy na žádném herním večeru u Brandy nebyl, ani na žádné grilovačce u Zacha, nebo Melisině výletě na minigolf, což mi vůbec nevadí. Může se potkávat se svými přáteli, se kterými vlastně ani není rád, ale není lehké najít si nové kamarády, když je vám třicet dva.

Jsem v půlce trávníku, když Leon nečekaně zavolá: „Hej, Nicholasi!“

Nicholas na něj zmateně mávne. Mí spolupracovníci mají tendenci ho ignorovat, kdykoli se s ním setkají, a platí to i obráceně. „Ano?“

„Jdeš dneska na herní večer?“ zeptá se ho Leon.

Vyjde ze mě jakési zasmání, které spíš připomíná skřek, protože je jasné, že Nicholas určitě nepůjde. Nikdo z nich ho nemá rád a on by byl akorát celý večer úsečný a mrzutý, což by mi zkazilo veškerou zábavu. Kdyby šel, mohli by si mí přátelé (stále mezi ně počítám i Melisu, i když ona by raději, kdyby ne, protože si stále uchovávám naději, že ke mně zase někdy

začne být milá) všimnout toho, že nejsme takové jin a jang hrdličky, za jaké nás na svých Instastories vydávám. Je vlastně docela výhodné, že se Nicholas mých přátel straní a udržuje si od nich dostatečný odstup. Nemůžou se tak v ničem šťourat. Uvědomuju si, že se zvenčí náš vztah jeví jako záviděníhodný a že je to ta jediná věc, kterou máme, protože ve skutečnosti je náš vztah spíš k pláči.

„Čemu se směješ?“ ptá se Nicholas a vypadá dotčeně.

„Na herní večery nikdy nechodíš. Proč se tě vůbec ptal?“
A na Leona zavolám: „Nemůže, má práci.“

„To je škoda,“ odvětí Leon. „Víš, že seš vítaný, kdyby se ti uvolnil rozvrh, Nicholasi.“

Nicholas se přimhouřenýma očima stále dívá do mých a odpoví: „Víš ty co? Myslím, že přijdu.“

Leon nadšeně zamává, což je v naprostém kontrastu se šokem, který se rychle snažím maskovat. „Super! Uvidíme se, Naomi.“ Načež odjede.

Někdo řekl tu nejobyčejnější věc – *Uvidíme se, Naomi* – a mě napadne podivná myšlenka.

Je to už hodně dlouho, co mě naposled někdo uviděl, protože toho o sobě hodně skrývám. Jsem ve skutečnosti bytost, která žije dvacet osm let, z nichž šestadvacet nevěděla o existenci Nicholase Rose. Pomalu ze mě vyprchávala identita Westfieldová, aby se ze mě stala Naomi před-Roseová. Skoro paní Roseová. Předchozí dva roky jsem byla polovina celku, ale poslední dobou jsem si už nebyla jistá, jestli tou půlkou ještě vůbec jsem.

Když mě ale někdo laskavým hlasem osloví Naomi, cítím se jako ta holka, kterou jsem byla dřív. Během té chvílky, než Leonovo auto zmizí níže v ulici, jsem zase Naomi Westfieldová.

„Ty nechceš, abych tam šel,“ osočí mě Nicholas.

„Cože? Nebud' směšný. Samozřejmě, že chci.“

Věnovala jsem mu svůj největší úsměv. Abych byla přesvědčivá, potřebuju, aby se odrážel i v očích. Upřímný úsměv. Kdykoli to udělám, s radostí si představuju, že ho spatřím ve zpětném zrcátku potom, co jsem naskočila do auta a vystřelila z Morrisu, a že ho už nikdy neuvidím.

KAPITOLA DRUHÁ

Sedím na gauči a v televizi sleduju něco, z čeho nejspíš úplně zhloupnu, a napůl poslouchám Nicholase, jak si stěžuje na kamaráda, který se párkrát do měsíce přidá v parku k jejich fotbalovým zápasům. Je to ten, který si myslí, že je lepší hráč než Nicholas, že toho o hře ví víc než on. Nicholas se mu v nejbližších dnech chystá sdělit, co si o něm myslí. Říká to celou dobu, co ho znám. Alespoň spolkl mou historku, proč jsem šla do práce pěšky: podnikám kroky ke zdravějšímu životnímu stylu a chůze je má nejnovější vášeň. Nicholas by si ze mě měl vzít příklad a taky začít chodit pěšky do práce namísto znečišťování planety skleníkovými plyny. Upřímně si myslím, že by se ode mě mohl občas něco přiučit.

Nechám ho upustit páru. Kývu a souhlasím jako správná hodná snoubenka, kterou jsem, ale ve skutečnosti vůbec správná snoubenka nejsem, protože cítím, že se kdykoli můžu sesypat.

Jsem dobrá herečka. Na to jsem hrdá. Nicholas je hrdý na to, že si myslí, že o mě ví každičkový detail. Neustále lidem říká,

že před ním nic neutajím. Čte pryč ve mně jako v intelektuálně nenáročném otevřeném knize. Skutečnost, že když se mi podívá do očí a věří, že jsem do něj bezmezně zamilovaná, je důkaz, že jsem přímo fantastická herečka a on o mně ani zdaleka neví většinu věcí, natož všechno.

Racionálně vzato bych řekla, že jsem do Nicholase zamilovaná tak na čtyřicet procent. Možná bych neměla říkat *zamilovaná*. V tom je rozdíl. Být zamilovaná je bezhlavé. Má to výšiny. Má to pády. Je to kombinace pocení z nervozity, šíleně rozbušeného srdce a pocitu neochvějně jistoty, nebo alespoň tak to slýchám. Já to tak nemám. Miluju ho na čtyřicet procent.

Není to tak strašné, jak to zní, když pomyslíte na páry, které znáte. Kdyby byli upřímní, mnozí z nich by uvedli nižší číslo než to, které říkají nahlas. Pravda je, že si nemyslím, že jsou nějaká dva lidé do sebe stoprocentně zamilovaní v tu samou dobu, neustále. Nejspíš se to u nich vzájemně střídá, třeba osobní maximum sedmdesát pět, zatímco budíky toho druhého ukazují zrovna šedesát.

Jsem příliš cynická (nejnovější vývojová fáze) a zároveň zasněná romantička (vždycky jsem byla), a to je vážně hrozná kombinace, že sama nevím, jak se sebou vyjít. Kdybych měla jen jednu z těch vlastností, tak bych možná se zářivým úsměvem Nicholasovi přikyvovala a souhlasila s ním namísto toho, abych se snažila udržet ve své nejoblíbenější snové představě, do které utíkám před realitou. V tomhle „snu“ se vdávám a stojím před oltářem vedle Nicholase. Kněz se ptá, jestli má proti tomuto svazku někdo nějaké námitky, a někdo z přihlížejících se postaví a zvolá neohroženě: „Já!“ Všichni lapají po dechu. Je to Jake Pavelka, kontroverzní postava čtrnácté série televizní reality show *The Bachelor*.

Ve skutečném životě Jake Pavelka můj manželský slib nepřeruší a Nicholas a já spolu zkejsneme.

V hlavě zkontroluju kalendář a udělá se mi zle z představy, jak málo času zbývá. Právě teď se mi z pomýšlení, že říkám *ano*, zrychlí tep jako splašenému koni.

Hroutím se a Nicholas si vůbec ničeho nevšimne.

To se děje s naprostou pravidelností. Vždycky když si pomyslím, že ten divný pocit je pryč a že jsem zase spokojená, kyvadlo se zase přehoupne zpátky. Někdy mě ten pocit přepadne, když usínám. Děje se to, když jedu z práce domů, nebo u večeře, v důsledku čehož mě okamžitě přejde chuť k jídlu a musím přijít s uvěřitelným zdůvodněním, co mi je.

Kvůli mým výmluvám si Nicholas myslí, že mám citlivý žaludek a můj PMS trvá tři týdny. Často se bavíme o množství lepku, které konzumuju, a já předstírám, že uvažuji o tom, že ze stravy vyřadím cukr. To se stane, když s někým chodíte jedenáct měsíců, zasnoubíte se šest hodin předtím, než se finálně sestěhujete, a postupně se na každodenní bázi dozvídáte, jaký ten druhý vlastně je. Šla jsem do vztahu s *přítelem* Nicholasem, z nějž se později stal *snoubenec* Nicholas, což, dovolte mi poznamenat, bylo přesně v duchu hesla: když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají. Myslela jsem, že jsem vyhrála na celé čáře, když jsem ho klofla, ale potom, co mi navlékl prstýnek, mě odsunul na druhou kolej.

Když jsem sama, nebo se tak cítím, protože mě ignoruje, aby mohl strávit trochu kvalitního času se svým počítačem, můžu si alespoň dopřát ten luxus a úsměv odložit. Nemusím plýtvat energií a předstírat, že jsem v pohodě. Nedovolím si libovat v temných myšlenkách moc dlouho, i když bych ráda, protože se bojím, že až se nadobro uvážu k životu tady v Morrisu a budu jen tupě zírat do zdi a přemýšlet, z čeho jsem nešťastná, bude už nemožné urovnat myšlenky úhledně do škatulek a odložit je k pozdější revizi.

Naladím se na Nicholasův proslov dost dlouho na to, abych zachytila několik klíčových slov: *Stacy, zákaz khaki, ukazatel*

paliva. Našel způsob, jak shrnout své tři nejoblíbenější stížnosti do jednoho rozhořčeného projevu. Nesnáší nová pravidla ohledně stejnokroje, která se jeho kolegyně, doktorka Stacy Mootispawová, snaží implementovat. Jedná se o nošení výhradně černých kalhot a zakazuje jeho milovanou khaki barvu. Nenávidí Stacy. Nenávidí i ukazatel paliva ve svém nóbl autě, kterému neprávem dával za vinu, že ho nevaroval, když mu minulý týden na cestě mimo město došel benzín.

Nasadím chápatý výraz a ujistím ho, že Stacy je ubožačka a že zákaz khaki barvy je diskriminace. Jsem loajální snoubenka, rozhořčená v jeho zájmu, připravená utkat se s veškerým bezprávím, jemuž je vystaven.

Napadne mě, že *herečka* je jiný způsob, jak říct *profesionální lhářka*.

Teď už lžu nám oběma v jednom kuse a neumím s tím přestat. Naše svatba je za tři měsíce, a když Nicholasovi vyblíju všechno ohledně těchto mých minizáchvatů paniky, připíše to trémě, která je naprosto normální. Tímto jedním slovem smázne všechny mé pocity. Ohledně naší svatby jsem přestala být nadšená od chvíle, kdy mi byla odňata. Ztratila jsem veškerá práva rozhodovat, a když vím, že nepociťuju nadšení, mám z toho úzkost. Když neprojevuju ohledně svatby žádné nadšení, tak co to krucinál dělám?

Můj problém je ale závažnější než jen jeho matka, která se do všeho plete; dokonce ještě vážnější než naše nekonečné dohady o tom, kam jet na svatební cestu, a o velikosti dortu, který už je mi taky úplně jedno, protože jsem si neprosadila citron. *Citron nikomu nechutná, Naomi*. Ve všech těch záležitostech, ve kterých jsem se neustále pletla, jsem se dusila už tak dlouho, že můj pozvolna se vařící vnitřní vztek přerostl do té míry, až jsem si Nicholase zprotivila úplně celého, dokonce i kvůli věcem, za které nemohl. Přesto přese všechno jsem

natolik ohleduplný člověk, že své negativní pocity uzavírám v sobě a nesdílím je s ním. Stejně by to nepochopil.

Když se mě zeptá, co se děje, a můj problém není jeden z těch, které by jednoduše vyřešil krátkým uchláčením, frustruje ho to. To mi připomíná, co mi jednou řekla má matka – mužům se nemůžeš svěřit s neřešitelnými problémy, oni je totiž vyřešit potřebují, a když toho nejsou schopni, zavaří se jim mozkové závity.

Je můj problém neřešitelný? Vlastně ani nevím, co je můj problém. Nejspíš jsem to já sama. Nicholas má spoustu kvalit, které jsem si v počítači sepsala do zaheslovaného dokumentu. Pročítám si ho vždycky, když si potřebuju připomenout, že je vše v pořádku.

Ráda bych spolkla kouzelnou pilulku, po které bych se cítila dokonale spokojená. Chtěla bych Nicholase láskyplně pozorovat, zatímco marně prohledává útroby naší kuchyňské linky. Bydlíme spolu už deset měsíců, ale on pořád neví, kde co máme.

Na papíře naše jména vedle sebe působí tak romanticky. Nicholas a Naomi Roseovi. Už jste někdy slyšeli něco hezčího? Naším dětem bychom také dali romantická jména na *N* a udělali z toho téma. Syn Nathaniel. Prarodiče by mu říkali Nat, což by mě štvalo. Dcera by se jmenovala Noelle. Prostředním jménem by ale musela být Deborah po paní Roseové, protože je to zjevně rodinná tradice, která sahá celou jednu generaci zpátky. Nicholasova sestra byla instruována stejně, takže když se všichni podřídíme, bude tu jednoho dne celá dynastie malých Debor.

Zavřu oči a snažím se představit si, že vyrůstám jako biologická dcera téhle ženy. Ten obrázek je tak děsivý, že ho musím přemazat pomocí šťastných představ dalšího uchazeče o mé srdce – Ruperta Everetta v roli doktora Clawa z filmu *Inspektor Gadget* – který rozrazí dveře kostela svaté Marie a utká se s Jakem Pavelkou o to, kterého z nich si vezmu. Jeden z nich

má ale robotický pařát, takže to není úplně férový souboj. „Ne tak rychle!“ zavolá další hlas. Podívám se nahoru a vidím Cala Hockleyho, nepochopeného hrdinu z filmu Titanic, jak se na laně spouští ze stropu a v zubech svírá modrý drahokam Srdece oceánu. „To je pro tebe, Naomi! Ty jediná jsi jej hodna!“ Nicholas se odvrátí od oltáře a hlasitě protestuje, načež zmizí v podlahovém propadlišti.

S vědomým úsilím se podívám na Nicholase a snažím se do břicha přivábit motýlky. Je zodpovědný. Líbí se nám stejné filmy. Dobře vaří. Tyhle věci na něm miluju.

„Naomi,“ říká a bouchá s dvířky skříněk. „Kde máme Tupperware misky? Zaběhnu do obchodu a koupím na zítra nějaké sušenky do práce. Bude to milé, vid? A to ani nepracuju. Nikdo jiný se nestaví jen proto, aby přivezl něco na zub.“ Klinika Rise and Smile je o víkendech většinou zavřená, ale jednou měsíčně, během určené soboty, musí někteří do práce. Aby zmírnili nepříjemnou skutečnost, že musejí pracovat o víkendu, přinese každý něco malého k snědku. „Chci, aby to vypadalo, že jsem je sám upekl,“ pokračuje, „jinak to nikdy neskončí. Stacy říká, že nikdy neudělám nic navíc. Já ji zatraceně ukážu něco navíc.“

V tu chvíli se dopustím neodpuštělného prohřešku a v duchu dám Stacy za pravdu. Nicholas skutečně nedělá nic navíc, hlavně když se to týká mě. O minulém Valentýnu mi nekoupil kytku, ale to je v pořádku, protože kytky jsou asi nejspíš hloupost. Připomněl mi, že akorát tak uvadnou. Valentýna jsme strávili každý v jiném pokoji a vzájemně se označovali v láskyplných příspěvcích na Facebooku. My si nemusíme sladká slůvka říkat osobně, protože víme, co je to opravdová láska.

Peníze utrácíme chytřeji než za předražené šperky (pokud ty šperky mají být pro mě) a květiny, které týden pozvolna vadnou a pak se z nich stane kal (opět: pokud mají být pro mě). Tyto ušetřené peníze můžeme vynakládat na něco mnohem

lepšího, třeba na tenisový náramek a celou zahradu květů pro jeho matku.

Kytky mi nedal ani na výročí, ale to je v pořádku, protože oba víme, o čem opravdová láska je, a nepotřebujeme to jeden druhému dokazovat. Svě matce, která se zotavuje po face-liftu, květiny kupuje, protože ona to od něj očekává, já jsem ale rozumná. Já to chápu. Já vím, že je nepotřebuju, zatímco paní Roseová *ano*. Nicholas je tak rád, že nikdy nebudeme jako jeho rodiče.

Na výročí dokonce ani nepotřebujeme jít ven na skutečné rande nebo si vzít volno v práci, abychom byli spolu. Prostě jakkoli na tu příležitost upozorňovat. Jsme v klidu a v pohodě, ne jako jeho rodiče. Naše láska je tak opravdová, že klidně z gauče můžeme koukat na fotbal, jako kdyby se nedělo nic důležitého, stejně jako kterýkoli jiný den. Každý den je stejný. Každý den je, jako kdybychom měli výročí.

V hrdle mi bublají slova, potlačím je a usilovně se snažím najít jiná. „Ve skříňce nad mikrovlnkou.“

„Díky. No a vlastně neměla bys čas ty sušenky dneska večer udělat? Stacy by mohla poznat, že nejsou domácí, a nerad bych to pak měl na talíři.“

Věnuju mu pohrdlivý pohled, který ale nevidí. „Ne, jdu k Brandy.“

„To já taky, ale před tím máme ještě spoustu času, ne? A já musím skočit do sprchy, kdežto ty teď kromě sezení na gauči neděláš nic. Nemůžeš prostě narychlo splácát nějaké sušenky?“

„Nemůžeš to zítra udělat sám? Proč je jako potřebuješ hned teď?“

Předehrívá troubu, a to ani neví, jestli máme všechny potřebné ingredience. Předpokládá, že to zařídím podobně jako Popelčini holoubci. „Nebudu vstávat za rozbřesku, abych dělал tři tucty sušenek. Je jednodušší udělat je teď večer.“ Jeho hlas přejde do tichého reptání. „Stacy může být ráda, že se

vůbec obtěžuju, když zítra ani nemám službu... uvidíme, jak se jí bude zamlouvat, že musí taky pro jednu pracovat v sobotu.“

Zírám na Nicholase a uvnitř mě to vře, protože si myslí, že nevidím, o co se snaží. Jediný důvod, proč se potřebuje osprchovat zrovna teď, je ten, že má výmluvu, abych to udělala za něj. Je to jako vždycky, když se vrátíme z nákupu potravin a on předstírá, že má důležitý hovor, aby nemusel pomáhat s vybalováním.

Vytahuje mísy a je asi ještě víc pomatený než já, jestli si myslí, že je umyju, abych mohla nakrmit někoho, koho nesnáší, a on za to získal body. Ať se Stacy udává sladkými sušenkami z obchodu jako kdokoli jiný. Proč je tam vlastně vůbec chce brát? Jsou to zubaři. Měli by jíst celer.

Zvažuju, jestli ho nezkusím přesvědčit, aby dneska zůstal doma, ale pak mi dojde, že potřebuju, aby mě k Brandy hodil. Nebudu moct vyměnit pneumatiku, dokud nebude na dostatečně dlouhou dobu pryč z domu. Jsem na něj nakrknutá za ten jeho věčný postoj *já jsem ti to říkal*, kvůli kterému nemůžu s pravdou ven. Jsem nucena být stejně tvrdohlavá, jako je Nicholas nesnesitelný.

„Vsadím se, že kdybys mámě řekl, že potřebuješ sušenky, měla by je pro tebe za dvacet minut,“ odpovím líně. „V podobě velkých červených srdíček, na která by polevou napsala tvé iniciály.“

„Když už je řeč o mámě,“ řekne a odkašle si. „Říkala mi, že mluvila se švadlenou ohledně šatů pro malou družičku, která hází okvětní lístky, a ujišťovala se, že má správné míry. A měli jsme takové štěstí, takovou kliku, že nám s tím pomůžou.“ Cítím, jak se mi svírá dušička a chce se jako prach rozletět všemi směry. „Každý ví, že všechno obvykle platí rodiče nevěsty, takže máme fakt štěstí, že nám máma s tátou tolik pomáhají.“

Ano, jak jsou nápomocní. V hlavě mi vyskočí obrázek mých o číslo menších svatebních šatů, neboť moje budoucí tchyně chce, abych byla ambiciózní. Áčkové, škrobené, bělejší než nová zubní náhrada jejího muže. Já jsem chtěla krémovou barvu s růžovou a s lemem pod prsy, o kterých prohlásila, že v nich vypadám jako ve čtvrtém měsíci. Nicholas jí řekl, že si to vzájemně šetříme až do manželství, protože ona je směšně staromódní a musí se neustále chlácholit a balamutit, a když mi řekla, že vypadám jako těhotná, měla jsem silné nutkání říct, že to budou dvojčata.

Ze svatebního obchodu jsem ten den vyšla traumatizovaná a na mizině, kartou jsem zaplatila tři tisíce dolarů. Abych si zachovala důstojnost, trvala jsem na tom, že se o náklady podělíme, takže paní Roseová zaplatila další tři tisíce. Šest tisíc dolarů za jedny šaty. Pronásleduje mě zářivě červený tučný nápis vyražený na plastovém obalu, který dusí materiál v hodnotě šesti tisíc dolarů, ve kterém nebudu schopná během recepce cokoli sníst (což bylo něco, na co jsem se těšila nejvíc): **NENÍ MOŽNÉ VRÁTIT.**

Navíc své dceři Heather, která žije jinde a kterou poprvé uvidím ve svůj svatební den, nabídli roli hlavní družičky. Když mi to přišlo líto, řekli mi, že to přece bude má švagrová a kdo jiný by se takové role měl ujmout? Brandy, má nejbližší kamarádka, byla zdrcená, když jsem jí to řekla.

Další věc, kterou Heather na mou svatbu dostane, budou krémovo-růžové šaty s lemem pod prsy, stejně jako všechny ostatní družičky, které jsou taky z rodiny z Nicholasovy strany.

Nicholas chce, abych vše zkousnula a snášela to, že jsem ušlapávána, stejně jako se to naučil on. Nicholas by jednoduše neuvítal, kdybych se ozvala, byť proto, abych bránila sama sebe. Snášela jsem tolik hrozných věcí, abych udržela klid v rodině, že bych měla být prohlášena za svatou. Ani svůj vzdor, ani svůj hněv neventiluju, ale vím, že je Nicholas vnímá, protože se mi

v těchto dnech s radostí vyhýbá. V práci lelkuje i po pracovní době. V domě rodičů tráví víc času než tom v našem. Když už doma je, vypadá to, jako by se nemohl dočkat, až náš minimální společně trávený čas vyprší a on bude moci odcupitat do své pracovny a hrbit se u počítače až do doby, než půjde spát. Pro sebe jsem jeho počítač pojmenovala Karen, po Planktonově počítačové ženě ze SpongeBoba.

Nicholasovi rodiče mají strašlivě hodně peněz a dost z nich vrazili do naší svatby. Je mi jedno, co tvrdí Nicholas, nedělají to proto, aby byli milí, nebo protože mě mají rádi. Jsem děloha, která bude nosit Roseovy potomky, nezaměnitelná s Nicholasovými bývalými přítelkyněmi.

Při každé příležitosti mi jeho rodiče připomínají, jaké mám štěstí, že mi pomáhají, a kolik to všechno stojí. Já na své svatbě nepotřebuju podávat nejlepší šampaňské v zemi. Spokojila bych se i s krabicovým vínem. Ne, ne, pro jejich Nickyho jen to nejlepší.

Nic se neboj, Nicky. Maminka a tatínek se o to postarají. Víím, že rodiče Naomi nemohou. Pan Westfield přišel o práci, ne? A paní Westfieldová je jen učitelka! Jak pozoruhodné. Pan a paní Westfieldovi si stěží mohou dovolit benzín, aby dojeli na svatbu, a náklady na vlastní konzumaci, chudáčci. A teď si, Naomi, pamatuj, nesmíš se hrbit. Nasaď jiný výraz, prosím. Možná by sis měla změnit celý obličej. Je to skutečná barva očí, kterou budeš mít? Jsi si jistá? Budeš mít podpatky, že? No, ne zrovna tyhle. Tohle jsou boty pro striptérku. Budeš Roseová, drahoušku. To jméno něco znamená. Sed' rovně. Přestaň si hrát s prstýnkem. Jsi pro nás jako dcera, máme tě tak rádi. Čas na rodinné foto, pojd', stoupni si hned za nás a zatáhni břicho.

Existuje celá škála nesmyslů, kterou člověk může nesnášet, ale myslím, že to, co mě na panu a paní Roseových vytáčí nejvíc, je skutečnost, že svého syna stále oslovují Nicky. Mně Nicholas ani nedovolí říkat mu Nicku. Když mu zrovna neříkají Nicky

a nelíbají ho na tváře, jako by mu bylo pět, říkají mu doktore Rosi a dělají si kopie jeho zubařských licencí a certifikátů, které si pak vystavují ve vlastní pracovně. Pasují se do role zastupujících dentistů a své přátele poučují ohledně nemoci dásní.

Teď už nemůžu vycouvat. Všichni by si o mně šuškali a šířili drby. Totálně bych selhala a byla bych za blázna. Utratila jsem tisíce dolarů. Neexistuje šance na ústup, takže zadržuju dech a jdu s proudem.

Podívám se na Nicholase a dojde mi, že si toho muže skutečně budu brát. Ze čtyřiceti procent, protože ho miluju, a z šedesáti, protože mám strach to odvolat. Všichni včetně jeho rodičů tvrdili, že nám to nevydrží. Jsem tak hrdá, že to udělám už jenom proto, abych jim dokázala, že se pletli.

„Dobře, no, tak mi nepomáhej;“ láteří Nicholas a věnuje mi otrávený pohled. Zkazila jsem mu večer. Ohromné. „Budeš mě popohánět a už teď jsem ve stresu, ale co je jinak nového?“

„Klidně mi dělej kázání, hochu,“ mumlám si pod fousy. Nicholas remcá a bouchá dvířky dalších skříněk, což ve mně vyvolává pocit podivného uspokojení. Když je člověku mizerně, je rád, že v tom není sám. Jestli se mi celou noc budou hlavou honit jízlivé myšlenky, možná ho ke dnu stáhnu s sebou.

KAPITOLA TŘETÍ

Když zaparkujeme u Brandy, Nicholas zahlédne na verandě Zacha a po očku koukne na mě.

„No paráda, ten týpek je tady,“ mumlá Nicholas. Ví, jak se jmenuje, ale dělá, že ne. Během večera bude předstírat, že nezná jméno nikoho z nich, jako kdyby byli pod jeho úroveň, a to proto, aby jim oplatil, že ho nemají rádi.

Zach nic nedělá, jen hladí kočku, která si hová na zábradlí verandy, ale já si na něj Nicholasovi stěžovala asi desettisíckrát. Kvůli tomu, že mi v práci tajně ujídá z krabiček doma připravené jídlo a že se pravidelně bez domluvy vytrácí ze směn, takže i když se s ním chci pohádat ohledně každického slova, které mu vyjde z úst, skloním hlavu, zhodnotím své možnosti a rozhodnu se držet zpátky.

„Jak dlouho tu musíme zůstat?“ brblá. „Bude tu něco k snědku? Před odchodem jsem se nestihl najíst. A nechci venku zůstat dlouho. Zítra mám něco na práci.“ Člověk by si myslel, že jsem ho sem nutila jít. Zkusím si vzpomenout, jaké bylo se zamilovávat, ale nemůžu si to vybatvit. Muselo to pominout strašně rychle.

Myslím, že si uvědomil, že mi dochází trpělivost, protože když praštím dveřmi, neřekne ani slovo, jen si vrazí ruce do kapes a jde za mnou tak pomalu, jako kdyby byl na cestě na elektrické křeslo.

Když je situace opačná a jsme s Nicholasovými přáteli, já se takhle nikdy nechovám. Permanentně mám pod očima fialové kruhy a pokaždé, když mě vidí, ptají se mě, jestli nejsem nemocná. Po-kaž-dé. Jedna z nich je i Nicholasova bývalá, takže je mi jasné, že to dělá jen proto, aby mě potrápila.

Jakmile Zach zahlédne zachmuřeného Nicholase, který dupe vpřed po příjezdové cestě, zbystří. Zach přestane hladit kočku a pořádně si lokne z pivní lahve, kterou drží jedním prstem kolem hrdla. Dopije zbytek a z Nicholase nespouští zrak. „Ale, ale, ale,“ řekne s úšklebkem ve tváři. „Podívejme, kdo nás poctil svou přítomností.“

Nicholas se snaží nepřerušit oční kontakt jako první, protože jde o nějakou chlapáckou kdo s koho situaci, nicméně se zdá trochu vykolejený. Zach mi otevře a podrží dveře, což je první galantní věc, kterou jsem ho kdy viděla udělat. Vklouzne dovnitř hned za mnou předtím, než Nicholas udělá poslední krok, a nechá dveře, aby se mu zavřely přímo před nosem.

Zpražím Zacha pohledem a otevřu svému zaraženému snoubenci, ke kterému se takhle hrubě nejspíš nikdy nikdo nechoval. Bezpochyby později zavolá své matce, aby jí o tom pověděl. Zach mi věnuje univerzální prázdný pohled, pokrčí rameny a bez ohlednutí vpochoduje do kuchyně.

Nicholas do této části mého života nepatří a oba to víme. Je tady, protože si můj smích vyložil jako výzvu a je do morku kostí stejně zatvrzelý jako já. Herní večer pro mě ztratil kouzlo a v hloubi duše vím, že to dnes skončí špatně.

HNED ODTUD ZMIZ, píšu Nicholasovi ve zprávě. Jsme tu jen půl hodiny a on se už pětkrát vydal do koupelny, aby